

Mieli tėveliai,

padovanokite skaitymo džiaugsmą savo vaikams! Skaitydami jie lavins vaizduotę, kūrybingumą, plės kalbos žodyną, geriau pažins save, mokysis išsakyti savo mintis ir jausmus, įsijausti į kito žmogaus emocijas.

Šioje serijoje rasite tai, kas svarbu ir patrauklu vaikui: nesudėtingo turinio, didžiosiomis raidėmis parašytų istorijų, kurios paskatins skaityti, įsijausti į pasakojimo esmę, fantazuoti ir labiau pasitikėti savimi.

1 žingsnis

Skiemuoti tekstai didžiosiomis raidėmis, smagi gausiai iliustruota istorija.

2 žingsnis

Tekstai didžiosiomis raidėmis, nesudėtingi žodžiai, trumpos (iki 1000 žodžių) linksmos istorijos, patrauklios iliustracijos, įsimintini veikėjai.

3 žingsnis

Tekstai didesniu šriftu, pažengusiems skirtos istorijos (iki 3000 žodžių), nepamirštami veikėjų nuotykių, spalvingi charakteriai, fantaziją ir jausmus sužadinantys siužetai.

**KVIEČIAME SURASTI SAVO KNYGĄ, KURI
SUDOMINTŲ IR ĮTRAUKTŲ NUO
PIRMŲ EILUČIŲ!**

Kiškis saldžiai pūtė į ūsą draugės
meškos urve, tik staiga jį pažadino
BAISIAUSIAS triukšmas.

„Ak, ne! Griaustinis!“ – dingtelėjo
kiškiui išgąstinga mintis.

Jis pramerkė akis. Urve buvo
akinamai šviesu.

„Ak, ne! Žaibas!“ – dingtelėjo kiškiui išgąstinga mintis.

Bet šviesą skleidė tik urvo vidun lendantys saulės spinduliai, o triukšmą kėlė tik **GRIAUSMINGAS** meškos knarkimas.

Kiškis bandė užsikimšti ausis, bet jo ausys buvo labai ilgos, o letenėlės – gerokai per mažos.

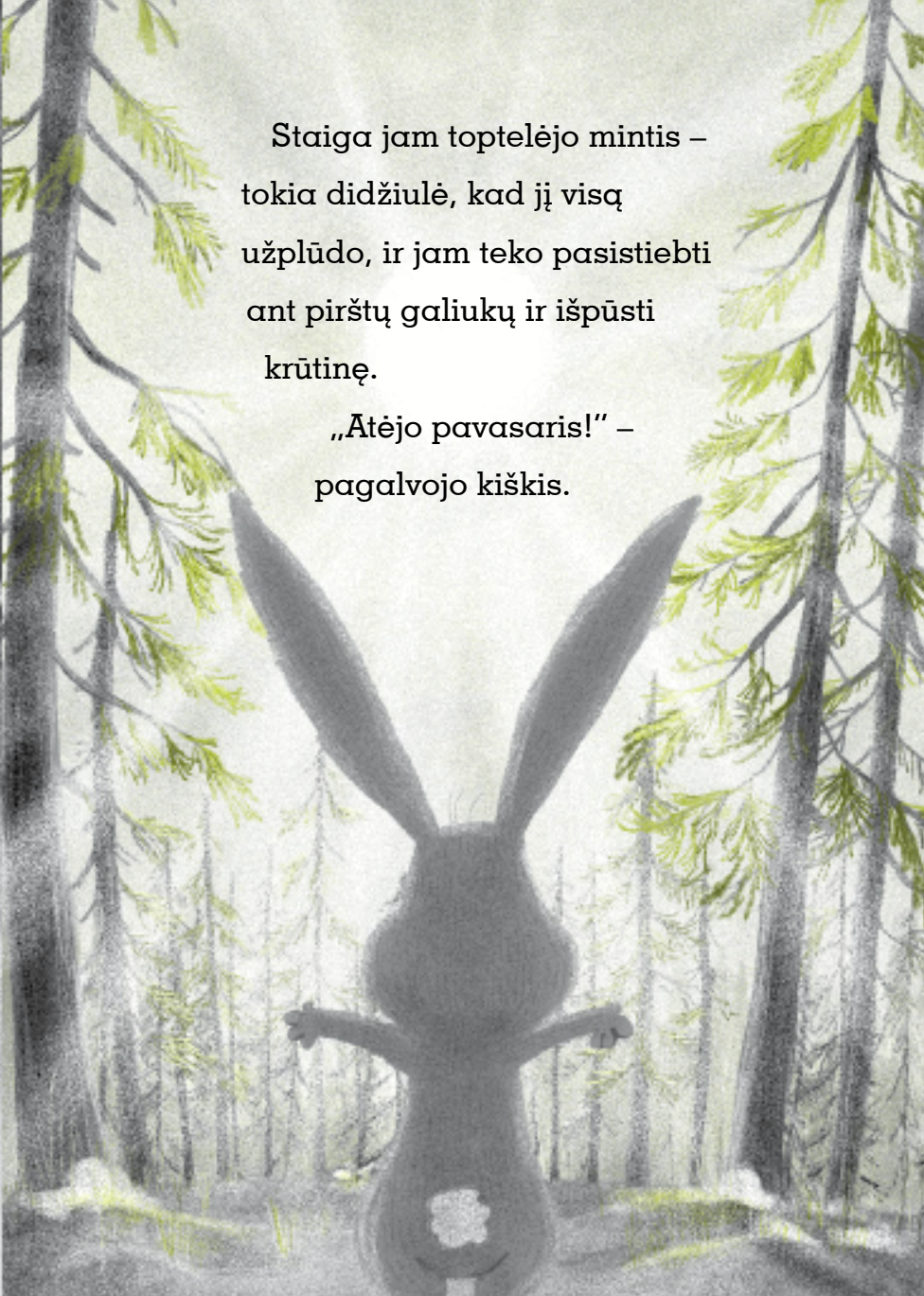
– Varge! Tai **NEPAKENČIAMA!** – sumurmėjo kiškis ir stryktelėjo iš meškos urvo.

Lauke žiemos nebebuvo likę nė kvapo, tik dvi mažut mažutėlės seno, suvargusio sniego krūvelės. Ant abiejų krūvelių kėpsojo po pušies kankorėžį, kreivą šaką ir morką.

„Ištirpo mūsų sniego seniai“, – pagalvojo kiškis.

Staiga jam toptelėjo mintis – tokia didžiulė, kad jį visą užplūdo, ir jam teko pasistiebti ant pirštų galiukų ir išpūsti krūtinę.

„Atėjo pavasaris!“ – pagalvojo kiškis.

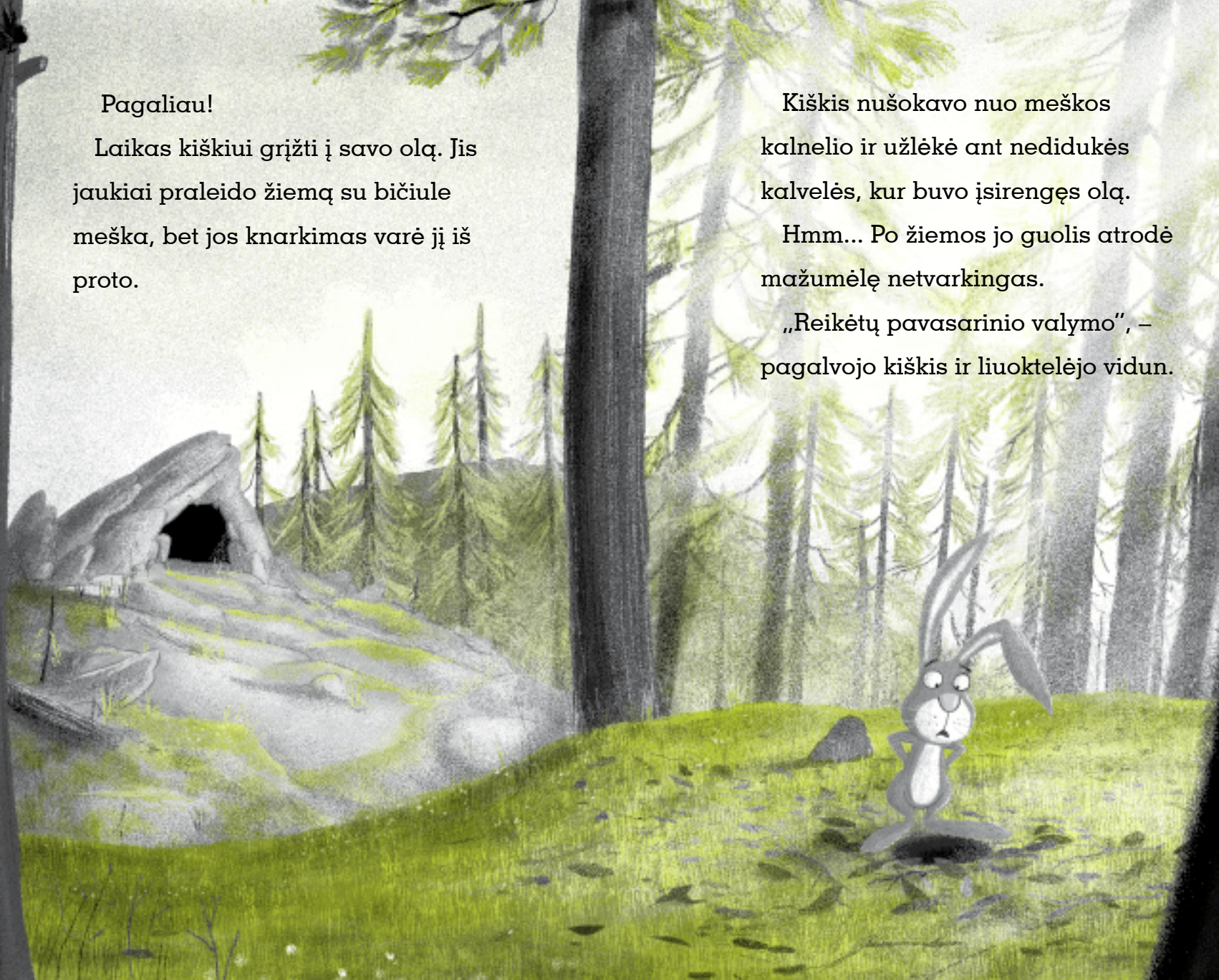
Pagaliau!

Laikas kiškiui grįžti į savo olą. Jis jaukiai praleido žiemą su bičiule meška, bet jos knarkimas varė jį iš proto.

Kiškis nušokavo nuo meškos kalnelio ir užlėkė ant nedidukės kalvelės, kur buvo įsirengęs olą.

Hmm... Po žiemos jo guolis atrodė mažumėlę netvarkingas.

„Reikėtų pavasarinio valymo“, – pagalvojo kiškis ir liuoktelėjo vidun.

Vaje! Ola buvo KAIP
REIKIANT prišnerkšta!
Begalės šakalių, sudžiūvusių
lapų... Kiškis letenėlėmis puolė
rinkti šiukšles ir kažką atkapstė...

Hm. Ar čia didelis akmuo?
Medžio šaknis?.. Pala, tas daiktas
turi akis!

– AAAAaaaai! –
sukliko kiškis taip
garsiai, kad net
pačiam suskaudo
ausis.

GYVATĖ!

